

WYROK

z dnia 14 marca 2018 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodniczący: Anna Wojciechowska
Protokolant: Zuzanna Idzkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w Warszawie w dniu 9 marca 2018 r. odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 26 lutego 2018 r. przez wykonawcę SIMPLE S.A. z siedzibą w Warszawie w postępowaniu prowadzonym przez zamawiającego Szpital Solec sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

orzeka:

1. Oddala odwołanie;
2. Kosztami postępowania obciąża wykonawcę SIMPLE S.A. z siedzibą w Warszawie i
 - 2.1. Zalicza w poczet kosztów postępowania kwotę 15 000 zł. 00 gr (słownie: piętnaście tysięcy złotych zero groszy) uiszczoną przez wykonawcę SIMPLE S.A. z siedzibą w Warszawie tytułem wpisu od odwołania;
 - 2.2. Zasądza od wykonawcy SIMPLE S.A. z siedzibą w Warszawie na rzecz zamawiającego Szpital Solec sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie kwotę 3 600 zł 00 gr (słownie: trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) stanowiącą uzasadnione koszty strony poniesione z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika.

Stosownie do art. 198a i 198b ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1579, 2018) na niniejszy wyrok - w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w Warszawie.

Przewodniczący:

Sygn. akt KIO 351/18

Uzasadnienie

Zamawiający - Szpital Solec sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie - prowadzi w trybie przetargu nieograniczonego postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, którego

przedmiotem jest dostawa i wdrożenie Zintegrowanego Systemu Informatycznego typu ERP PN/35ERP/10/2017 w ramach projektu współfinansowanego z funduszy europejskich „Zapewnienie wysokiej jakości usług medycznych poprzez wdrożenie e-usług w Szpitalu Solec SP, z o.o.”, nr sprawy: PN/35ERP/10/2017. Postępowanie zostało wszczęte

ogłoszeniem opublikowanym w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 23 grudnia 2017 r. za numerem 2017/S 247-518105. Szacunkowa wartość zamówienia, którego przedmiotem były dostawy, była wyższa od kwot wskazanych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1579, 2018 zwanej dalej „ustawą pzp”).

W dniu 26 lutego 2018 r. odwołanie wniósł wykonawca SIMPLE S.A. z siedzibą w Warszawie - dalej Odwołujący. Odwołujący wniósł odwołanie wobec niezgodnych z przepisami ustawy czynności Zamawiającego, polegających na bezpodstawnym unieważnieniu postępowania, a jednocześnie braku uzasadnienia podstawy prawnej i faktycznej unieważnienia postępowania.

Zaskarżanym czynnościom Zamawiającego zarzucił naruszenie:

- 1) art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp — poprzez unieważnienie postępowania pomimo, iż wskazana w ofercie złożonej przez Odwołującego cena nie przewyższała kwoty, którą Zamawiający zamierzał przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia tj. w sytuacji w której nie ziszcili się przesłanki do unieważnienia postępowania,
- 2) art. 93 ust. 3 w zw. z art. 93 ust. 1 pkt 4 i w zw. z art. 7 ust. 1 i 8 ust. 1 ustawy pzp — poprzez unieważnienie postępowania przez Zamawiającego pomimo niewykazania ziszczenia się przesłanek do kwestionowanej przez Odwołującego czynności oraz zaniechania podania uzasadnienia faktycznego i prawnego swojej czynności, co w konsekwencji doprowadziło do uniemożliwienia Odwołującemu weryfikacji stanowiska Zamawiającego.

Odwołujący w oparciu o wyżej wskazane zarzuty wniósł o nakazanie Zamawiającemu:

- 1) unieważnienia czynności polegającej na unieważnieniu przedmiotowego postępowania oraz nakazanie Zamawiającemu dokonania czynności wyboru najkorzystniejszej oferty;
- 2) obciążenie kosztami postępowania odwoławczego Zamawiającego, w tym zasądzenie od Zamawiającego na rzecz Odwołującego kosztów zastępstwa procesowego przed Krajową Izbą Odwoławczą.

Odwołujący podkreślił, że odwołanie zostało złożone w terminie, zgodnie z art. 182 ust. 1 pkt 1 ustawy pzp, ponieważ informacja o czynności stanowiącej podstawę wniesienia odwołania tj. zawiadomienie o unieważnieniu postępowania została mu przekazana w dniu 14 lutego 2018 r.

Odwołujący wskazał, że posiada interes do wniesienia odwołania oraz może ponieść szkodę na skutek zarzucanych czynności Zamawiającego. Mianowicie, Odwołujący jako jedyny wykonawca złożył ofertę, która to oferta dodatkowo zawierała cenę mieszczącą się w granicach kwoty jaką Zamawiający zamierzał przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, przez co Odwołujący pozbawiony został możliwości zawarcia umowy w sprawie o zamówienie publiczne. Uwzględnienie odwołania, z uwagi na złożenie przez Odwołującego jedynej oferty w postępowaniu, otworzyłoby Odwołującemu drogę do uzyskania zamówienia publicznego. W wyniku dokonanej przez Zamawiającego czynności, Odwołujący poniósł szkodę majątkową w postaci niezyskania zamówienia publicznego.

Odwołujący przedstawił stan faktyczny wskazując, że dnia 9 lutego 2018 r. Komisja Przetargowa Zamawiającego dokonała otwarcia ofert, co zostało udokumentowane w formie protokołu. Wpłynęła tylko jedna oferta, oferta Odwołującego opiewająca na kwotę 1.832.700,00 zł brutto z terminem gwarancji 36 miesięcy. Bezpośrednio przed otwarciem ofert Zamawiający podał kwotę brutto, jaką zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia w wysokości 1.254.600,00 zł brutto + 50% zamówień dodatkowych, czyli łącznie 1.881.900,00 zł. Dnia 14 lutego 2018 r. Zamawiający powiadomił o unieważnieniu postępowania podając, że cena najkorzystniejszej oferty przewyższa kwotę, którą zamierza on przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia — art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp. Ograniczono się przy tym do zestawienia kwoty jaką Zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia z kwotą podaną w ofercie Odwołującego.

Odwołujący wskazał, że łączna kwota podana przez Zamawiającego wynosi 1.881.900,00 zł, a różnica między tą kwotą, a kwota wskazaną w ofercie Odwołującego tj. 1.832.700,00 zł, wynosi 49.200,00 zł. Odwołujący przywołał dyspozycję art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp i podniósł, że jak zgodnie podnosi się w doktrynie i orzecznictwie KIO, do

unieważnienia postępowania na podstawie wspomnianego przepisu niezbędne jest

spełnienie dwóch przesłanek. Aby zamawiający mógł unieważnić postępowanie na podstawie tego przepisu, muszą zostać spełnione kumulatywnie następujące przesłanki: 1) cena najkorzystniejszej oferty lub oferta z najniższą ceną przewyższa kwotę, którą zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia; 2) wystąpienie okoliczności uniemożliwiającej zamawiającemu zwiększenie kwoty do ceny najkorzystniejszej oferty. Odwołujący powołał się na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 28 czerwca 2017 r. KIO 1179/17.

Odwołujący podniósł, że kwota jaką Zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia w rozumieniu art. 93 ust. 1 pkt. 4 ustawy pzp jest kwotą, która jest podawana bezpośrednio przed otwarciem ofert i o której mowa w art. 86 ust. 3 ustawy pzp. Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp pod pojęciem "kwoty, jaką zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia" rozumie kwotę podaną, zgodnie z art. 86 ust. 3 ustawy pzp, przez zamawiającego bezpośrednio przed otwarciem ofert (Wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 10 kwietnia 2015 r., KIO 622/15). Taką wykładnię prezentuje też doktryna: Kwota, jaką zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, to ta sama kwota, która jest podawana bezpośrednio przed otwarciem ofert (art. 86 ust. 3). Podana podczas otwarcia ofert kwota wiąże zamawiającego w sytuacji, gdy cena najkorzystniejszej oferty jej nie przekracza. Wówczas unieważnienie postępowania na podstawie przesłanki z art. 93 ust. 1 pkt 4 jest niemożliwe. W powyżej przytoczonych tezach zaakcentowano, że art. 86 ust. 3 ustawy pzp spełnia niezwykle doniosłą funkcję gwarancyjną, a jego zastosowanie przed otwarciem ofert określa dalszy bieg postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, zarówno jeśli chodzi o możliwość jego unieważnienia, a także w zakresie obowiązku zamawiającego do udzielenia zamówienia wykonawcy. Stanowisko takie znajduje szerokie odzwierciedlenie w orzecznictwie KIO. Nałożenie na zamawiającego ustawowego obowiązku podania bezpośrednio przed otwarciem ofert kwoty, jaką zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia rodzi istotne skutki prawne. Rozwiązanie to zwiększa jawność postępowania o zamówienie publiczne oraz uniemożliwia zamawiającym arbitralne unieważnienie postępowania w oparciu o art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp, jeśli cena oferty mieści się w przewidzianej kwocie, podanej do wiadomości publicznej, zgodnie z art. 86 ust. 3 ustawy pzp. Podanie kwoty, którą zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia ma niejako charakter gwarancyjny w tym sensie, iż jest to kwota minimalna, gwarantująca przejrzystość postępowania i chroniąca interesy wykonawców. Zamawiający, składając oświadczenie, co do kwoty, jaką zamierza przeznaczyć na finansowanie zamówienia, zobowiązuje się przyjąć ofertę najkorzystniejszą pod warunkiem, że zaoferowana cena nie przekroczy podanej przez niego wysokości środków (por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 10 kwietnia 2015 r. KIO 622/15).

Odwołujący zaznaczył, że z powyższych poglądów wywieść należy konstatację, że podanie przez zamawiającego kwoty jaką zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia jest z jednej strony jego deklaracją o wysokości zabezpieczonych na ten cel środków i jednocześnie rodzi zobowiązanie do zawarcia umowy z wykonawcą, którego oferta jest równa tej kwocie lub jest od niej niższa. Kwota, jaką zamawiający realnie dysponuje na zrealizowanie zamówienia oznacza jego górne możliwości finansowe w tym zakresie i uprawnienie do zaciągnięcia zobowiązania i podpisania umowy w sprawie realizacji zamówienia. O takiej kwocie stanowi art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp. Innymi słowy, Zamawiający ma obowiązek zawrzeć umowę z wykonawcą, którego oferta opiewa na cenę mieszczącą się w podanym przez Zamawiającego zakresie kwotowym: Zamawiający jest związany kwotą, którą zgodnie z art. 86 ust. 3 ustawy pzp podał przed otwarciem ofert tylko niejako "od dołu", tzn. nie może w celu uzasadnienia unieważnienia postępowania na podstawie art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp wskazać innej, niższej kwoty, którą zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia i tym samym zobowiązany jest udzielić zamówienia wykonawcy, który zaoferował cenę mieszczącą się w kwocie pierwotnie podanej (por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 11 sierpnia 2011 r. KIO 1645/11).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Odwołujący stwierdził, że Zamawiający nie był uprawniony do unieważnienia postępowania. Skoro bowiem deklarował on, że w jego zasobach znajdują się środki finansowe, których nie przewyższa cena zawarta w ofercie Odwołującego, to nie sposób uznać, że spełnione zostały przesłanki do unieważnienia postępowania zawarte w art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp. Cena wynikająca z oferty Odwołującego to kwota 1.832.700,00 zł brutto, a więc suma o 49.200,00 zł niższa od kwoty jaką Zamawiający podał bezpośrednio przed otwarciem ofert tj. 1.881.900,00 zł, którą to zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia w rozumieniu art. 86 ust. 3 i art. 93 ust. 1 pkt. 4 ustawy pzp. Nie dochodzi więc w niniejszej sprawie do spełnienia pierwszej, a w konsekwencji i drugiej z przesłanek wskazanych w art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp - oferta Odwołującego nie przewyższa kwoty zaplanowanej przez Zamawiającego do realizacji zamówienia, którą ten podał do publicznej wiadomości przed jej otwarciem, nie ma więc

potrzeby zwiększania kwoty jaką dysponuje Zamawiający by sprostać ofercie Odwołującego. Następnym tego powinno być stwierdzenie, że Zamawiający ma obowiązek, w świetle gwarancyjnego i zabezpieczającego charakteru przepisu art. 86 ust 3 ustawy pzp, zawarcia umowy z Odwołującym, gdyż ten, zaoferowaną ceną wpasował się w zasoby finansowe Zamawiającego i brak po jego stronie innych przeszkód ku udzieleniu mu zamówienia publicznego.

Dla wzmocnienia tej argumentacji Odwołujący dodał, że ani z przepisu art. 86 ust. 3

5

ustawy pzp ani z przepisu art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp, w miejscu gdzie traktują one o kwocie jaką zamawiający zmierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, ustawodawca nie wyróżnia, czy środki te stanowią kwotę na sfinansowanie jedynie zamówienia „podstawowego” czy również zamówień dodatkowych. W myśl więc reguły wykładni *lege non distinguite* nakazującej nieczynienie wyróżnień w sytuacji gdy wyróżnienie takie nie wynika z tekstu prawnego uznać trzeba, że we wspomnianych przepisach chodzi o całą, globalną kwotę jaką Zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, niezbędną mu do sfinansowania jego potrzeb. Innymi słowy, ustawodawca, nie dokonując rozróżnienia kwot, wskazując w treści wspomnianych przepisów jedynie na „kwotę podaną przed otwarciem ofert” nie dał Zamawiającemu legitymacji do działania, którego ten, dokonując zaskarżonego rozstrzygnięcia, się podjął. Rozumowanie Zamawiającego wypacza sens omawianej regulacji, który w przekonaniu Odwołującego jest bowiem taki, że cena zawarta w ofercie wykonawcy zawsze konfrontowana być powinna z ogółem środków jakie zaplanował zamawiający na udzielenie zamówienia, w tym aktywów na zamówienia dodatkowe.

Odwołujący zwrócił uwagę, że unieważnienie postępowania jest ekstraordynaryjnym, wyjątkowym sposobem jego zakończenia, możliwym w taksatywnie wymienionych wypadkach. Regulujące omawianą materię przepisy należy więc traktować jako wyjątkowe, a przez to niepodlegające wykładni rozszerzającej. Wskazane w ustawie pzp przesłanki unieważnienia postępowania — po pierwsze — nie powinny być interpretowane rozszerzająco, po drugie zaś — ich wystąpienie winno być szczegółowo zbadane i nie powinno budzić żadnych wątpliwości (por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 23 października 2017 r. KIO 2093/17). Wbrew temu, Zamawiający dopuścił się, zakazanej, rozszerzającej wykładni przepisu art. 93 ust 1 pkt 4 ustawy pzp, przyjmując istnienie rozróżnienia w ramach kwoty podanej przed otwarciem ofert.

Zamawiający bezpodstawnie unieważnił postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego bowiem oferta Odwołującego opiewała na kwotę niższą niż kwota podana bezpośrednio przed otwarciem ofert, którą Zamawiający chciał przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia. Do takiej czynności Zamawiający byłby uprawniony tylko w wypadku udowodnienia Odwołującemu, że nie posiada środków na sfinansowanie zamówienia zgodnie z ofertą Odwołującego (por. wyr. SO w Warszawie z dnia 24 stycznia 2018 r, sygn. akt XXIII Ga 1923/ 17).

W zakresie zarzutu 2 odwołania Odwołujący wskazał, że w treści pisma o unieważnieniu postępowania Zamawiający przytoczył tylko treść art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp oraz zestawiał kwotę jaką zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia z kwotą podaną w ofercie Odwołującego. Zgodnie z art. 93 ust. 3 pkt 2 ustawy pzp o unieważnieniu postępowania o udzielenie zamówienia zamawiający zawiadamia równocześnie wszystkich wykonawców, którzy złożyli oferty - w przypadku unieważnienia postępowania po upływie terminu składania ofert - podając uzasadnienie faktyczne i prawne. Jak podnosi się w orzecznictwie: Przepis art. 93 ust. 3 in fine ustawy pzp nakazuje podanie uzasadnienia faktycznego i prawnego unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia. Samo powołanie jednostki redakcyjnej oraz brzmienie przepisu zawierającego przywołanie przesłanki unieważnienia postępowania jest niewystarczające, gdyż istotne jest, czy przesłanki te zaszyły w okolicznościach faktycznych konkretnej sprawy (por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 1 lipca 2015 r. KIO 1283/15). Konieczność uzasadnienia podstaw faktycznych i prawnych unieważnienia postępowania podaje się w orzecznictwie jako następstwo zasad równego traktowania wykonawców, uczciwej konkurencji i jawności postępowania. W myśl przywołanych zasad, Wykonawcy powinni mieć możliwość weryfikacji zasadności unieważnienia postępowania właśnie za pomocą podanego przez Zamawiającego uzasadnienia. Niedopuszczalnym jest aby wykonawca kwestionujący zasadność podjętych wobec jego oferty przez zamawiającego czynności, samodzielnie zidentyfikował przyczyny unieważnienia postępowania, a następnie w oparciu o poczynione założenia, przedstawiał w odwołaniu argumenty przemawiające za nietrafnością domniemyanych przyczyn decyzji zamawiającego. Zamawiający jest zobowiązany podać uzasadnienie podejmowanych czynności, tak aby zagwarantować wykonawcom możliwość ich weryfikacji w toku procedury odwoławczej. W szczególności uzasadnienie faktyczne

zawiadomienia o unieważnieniu postępowania powinno wyczerpująco obrazować, jakie przyczyny legły u podstaw decyzji zamawiającego (por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 6 sierpnia 2012 r. KIO 1582/12). Zgodnie z orzecznictwem, nie tylko całkowity brak uzasadnienia, ale i uzasadnienie lakoniczne czy niepełne uprawnia do uznania, że zamawiający nie sprostął wymaganiom stawianym przez art. 93 ust. 3 ustawy pzp. Powołał się na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 16 kwietnia 2013 r. KIO 763/13. Co istotne, motywy czynności unieważnienia postępowania Wykonawca powinien móc wywieść wprost z treści uzasadnienia (wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 9 listopada 2016 r. KIO 2057/16). Zabezpieczeniu interesów wykonawców służy obowiązek podania wyczerpującego uzasadnienia faktycznego i prawnego dokonanej czynności. Uzasadnienie to musi umożliwiać wykonawcy ocenę prawidłowości działań Zamawiającego i podjęcie decyzji o ewentualnym wniesieniu środków ochrony prawnej (wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 30 grudnia 2010 r. KIO/UZP 2704/10). O ile unieważnienie postępowania jest uprawnieniem Zamawiającego, tak legitymowany on będzie do takiego działania tylko i wyłącznie wtedy, gdy odpowiednio wykaże, że zaszły ku temu przesłanki zawarte w art. 93 ust. 1 pkt. 3 ustawy pzp. Wskazany przepis nie daje zatem zamawiającemu wyłącznego i arbitralnego uprawnienia do decydowania o tym, czy zwiększyć kwotę, jaką zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, czy też nie. Przede wszystkim zamawiający obowiązany jest zbadać, czy istnieje obiektywna możliwość zwiększenia tej kwoty i dopiero wówczas, w przypadku, gdy wynik badania okaże się negatywny, podjąć decyzję o unieważnieniu postępowania. Podkreślić przy tym należy, że czynność unieważnienia postępowania sama w sobie sprzeciwia się określzonemu w art. 2 pkt 7a ustawy pzp celowi postępowania o udzielenie zamówienia, przez który należy rozumieć dokonanie wyboru oferty wykonawcy, z którym zostanie zawarta umowa w sprawie zamówienia publicznego.

Analiza treści uzasadnienia zawartego w informacji o unieważnieniu postępowania prowadzi w ocenie Odwołującego do wniosku, że Zamawiający nie sprostął wymaganiom w tym zakresie wynikającym z zaprezentowanej wyżej wykładni art. 93 ust. 3 ustawy pzp w dwóch przejawiających się w niej aspektach. Po pierwsze, Zamawiający nie udowodnił Odwołującemu spełnienia przesłanek do unieważnienia postępowania. Mimo, że z treści oświadczenia Zamawiającego wyrażonego bezpośrednio przed otwarciem ofert wnika, że posiada on zasoby finansowe na pokrycie oferty Odwołującego, stwierdził, że oferta ta przewyższa kwotę jaką zamierzał przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia. W takim wypadku Zamawiający powinien wskazać niebudzące wątpliwości dowody, że nie może dysponować środkami w wysokości którą zadeklarował przed otwarciem ofert. Innymi słowy, ciążył na nim obowiązek wykazania podstaw faktycznych, jakie legły u podstaw stanowiska, że Zamawiający nie może sfinansować oferty Odwołującego także ze środków przeznaczonych na zamówienia dodatkowe. Lektura uzasadnienia informacji o uzasadnieniu postępowania nie budzi takiego przekonania, wręcz przeciwnie, rodzi tylko istotne wątpliwości w tym zakresie. Dalej, Zamawiający zaniechał udowodnienia braku innych zasobów finansowych za pomocą których zdolny byłby do udzielenia zamówienia publicznego Odwołującemu, co powinno być następstwem weryfikacji tych zasobów, która, jak wskazano wyżej, jest dla zamawiającego obowiązkowa przed podjęciem decyzji o unieważnieniu postępowania. Po drugie, Zamawiający nie umotywował w pisemnym uzasadnieniu w sposób odpowiedni decyzji o unieważnieniu postępowania, co istotnie wpływa na sytuację Odwołującego korzystającego ze środków ochrony prawnej, bowiem tok rozumowania Zamawiającego jest dla niego niewiadomą. Sama tylko nawet literalna wykładnia art. 86 ust. 3 i art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp prowadzi do wniosku, że brak jest w niniejszym stanie faktycznym podstaw do unieważnienia postępowania. U podstaw rozstrzygnięcia Zamawiającego musiała więc leżeć interpretacja odmienna, której

zaprezentowania próżno szukać w pisemnych motywach decyzji, a tym bardziej w przepisach ustawy. Prowadzi to do sytuacji, w której Odwołujący, kontestując prawidłowość unieważnienia postępowania nie jest w stanie odnieść się do rozumowania Zamawiającego i w pełni chronić swoich interesów na gruncie ubiegania się o udzielenie zamówienia publicznego o wartości zbliżonej do 2 milionów złotych. Innymi słowy Zamawiający nie podolał spoczywającemu na nim ciężarowi umotywowania podstaw rozstrzygnięcia, co istotnie godzi również w naczelne zasady jakie przyświecają ustawie pzp, zwłaszcza zasadzie jawności, przejrzystości czy zasadzie równego traktowania wykonawców.

Dnia 8 marca 2018 r. Zamawiający złożył odpowiedź na odwołanie i wniósł o oddalenie odwołania w całości i obciążenie Odwołującego kosztami postępowania odwoławczego i kosztami zastępstwa zgodnie z rachunkiem przedłożonym na posiedzeniu.

W zakresie zarzutu 1 odwołania Zamawiający wskazał, że jest on chybiony i wynika z pozbawionego podstaw przyjęcia przez Odwołującego, że kwota brutto, jaką Zamawiający zamierzał przeznaczyć na sfinansowanie przedmiotowego zamówienia, którego dotyczyło postępowanie wynosiła 1.881.900 zł. Kwota, którą na sfinansowanie zamówienia zamierzał przeznaczyć Zamawiający wynosiła w rzeczywistości 1.254.600 zł brutto, o czym Zamawiający poinformował bezpośrednio przed otwarciem ofert. Odwołujący w sposób

całkowicie nieuzasadniony uznaje, że kwotę wskazaną przez Zamawiającego należy powiększyć o 50%. Tak rozumując Odwołujący wybiórczo i życzeniowo odczytuje informację podaną przez Zamawiającego, który wyraźnie wskazał, że wartość stosunkowa 50% dotyczy „zamówień dodatkowych”, a więc odrębnych niż zamówienie, którego dotyczyło przedmiotowe postępowanie. Kwota 1.881.900 zł podana przez Odwołującego w odwołaniu nigdy nie została nawet podana przez Zamawiającego — stanowi ona sumę dwóch odrębnych wartości podanych przez Zamawiającego: (i) kwoty przeznaczonej na sfinansowanie przedmiotowego zamówienia oraz (ii) kwoty, która potencjalnie i teoretycznie mogłaby zostać przeznaczona na zamówienia dodatkowe gdyby takich zamówień zdecydowano się udzielić. Podobne zarzuty bywały już przedmiotem badania Krajowej Izby Odwoławczej, która wyraźnie potwierdziła, że dla oceny zasadności unieważnienia postępowania na gruncie art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp relewantna jest wyłącznie kwota odnosząca się do zamówienia będącego przedmiotem konkretnego postępowania. Konsekwentnie, kwota potencjalnie możliwa do przeznaczenia na zamówienia dodatkowe nie ma tu żadnego znaczenia. Zamawiający powołał się na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt: KIO 2963/13) oraz z dnia 5 stycznia 2017 r., sygn. akt: KIO 2414/16. Z ostrożności jedynie Zamawiający wskazał, że kwota 1.254.600 zł brutto wynikała z wysokości środków zabudżetowanych na potrzeby sfinansowania

9

przedmiotowego zamówienia i po stronie Zamawiającego nie zachodziła teoretyczna nawet możliwość zwiększenia tej kwoty do ceny oferty złożonej przez Odwołującego. Powołał się na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt: KIO 1408/15, z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt: KIO 622/15, z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt: KIO 458/15 oraz z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt: KIO 1765/14.

Odnosnie zarzutu 2 odwołania Zamawiający zaznaczył, że zarzut ten wynika niejako z zarzutu pierwszego, w zakresie w jakim rzekomego niewykazania ziszczenia się przesłanek unieważnienia oraz zaniechania podania uzasadnienia czynności Odwołujący upatruje w tym, jakoby Zamawiający błędnie uznał ofertę Odwołującego za przewyższającą kwotę przeznaczoną na sfinansowanie zamówienia. Tymczasem, zważywszy, że wartość oferty Odwołującego była w sposób niezaprzeczalny istotnie wyższa od kwoty, jaką Zamawiający zamierzał przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, należy Zamawiający stwierdzić, że: po pierwsze, ziszczenie się przesłanek do unieważnienia postępowania było w niniejszej sprawie jednoznaczne i wynikało wprost z powiadomienia o unieważnieniu postępowania z dnia 14 lutego 2018 r.; po drugie, Zamawiający podał w w/w powiadomieniu tak uzasadnienie faktyczne, jak i prawne swojej czynności. Przesłanką unieważnienia postępowania na gruncie 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp jest sytuacja, w której cena najkorzystniejszej (w niniejszej sprawie — jedynej) oferty przewyższa kwotę, którą Zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia. W powiadomieniu o unieważnieniu postępowania z dnia 14 lutego 2018 r. Zamawiający: 1) podał kwotę, jaką zamierzał przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia (1.254.600 zł brutto), 2) podał cenę (jedynej, a zatem najkorzystniejszej) oferty SIMPLE, wynoszącą 1.832.700 zł brutto, 3) wskazał, że postępowanie zostaje unieważnione „ponieważ cena najkorzystniejszej oferty przewyższa kwotę, którą Zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, 4) podał podstawę prawną swojej czynności — art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp. To uczyniwszy, Zamawiający spełnił wszelkie ustawowe wymogi, a wszelkie dodatkowe rozważania, które mogłyby zostać zawarte przez Zamawiającego w treści powiadomienia może i dostarczyłby Odwołującemu dodatkowej treści polemicznej, jednak nijak nie wpłynęłyby na ocenę czynności Zamawiającego jako zgodnej z prawem i należycie uzasadnionej.

Izba ustaliła i zważyła, co następuje:

Izba ustaliła, że nie zaistniały przesłanki określone w art. 189 ust. 2 ustawy pzp, które skutkowałyby odrzuceniem odwołania.

Izba stwierdziła, że w terminie 3 dni od otrzymania kopii odwołania żaden Wykonawca nie zgłosił przystąpienia w trybie art. 185 ust. 2 ustawy pzp do postępowania odwoławczego.

Izba oceniła, że Odwołujący wykazał interes w uzyskaniu zamówienia, jak również możliwość poniesienia szkody, o których mowa w art. 179 ust. 1 ustawy. W przypadku uwzględnienia odwołania w całości oferta Odwołującego będzie potencjalnie ofertą najkorzystniejszą. Odwołujący może ponieść szkodę z uwagi na powyższe, przejawiającą się ostatecznie w nieuzyskaniu niniejszego zamówienia.

Izba dopuściła dowody z dokumentacji postępowania tj. wniosku o uruchomienie procedury

przetargowej, ogłoszenia o zamówieniu, SIWZ wraz z załącznikami, zmiany treści SIWZ, informacji z otwarcia ofert, powiadomienia o unieważnieniu postępowania, oferty Odwołującego.

Na podstawie tych dokumentów oraz stanowisk stron i uczestnika postępowania prezentowanych na rozprawie Izba dokonała ustaleń faktycznych stanowiących podstawę do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie podniesionych zarzutów.

Mianowicie, Izba ustaliła, że w postępowaniu prowadzonym przez Zamawiającego otwarcie ofert odbyło się 9 lutego 2018 r., a w postępowaniu ofertę złożył jedynie Odwołujący z ceną ofertową brutto: 1 832 700,00 zł. Z protokołu z otwarcia ofert wynika, że Zamawiający podał bezpośrednio przed otwarciem ofert kwotę brutto, jaką zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia w wysokości 1 254 600,00 zł brutto + 50% na zamówienia dodatkowe. Kwota podana na otwarciu ofert wynika z wniosku o uruchomienie procedury przetargowej i została zatwierdzona przez Głównego Księgowego, gdzie jako źródło finansowania wskazano: współfinansowanie w ramach EFRR. Z wniosku wynika również, że Zamawiający przewidział możliwość udzielenia zamówień dodatkowych w wysokości 50%, jednak kwota ta nie została zabezpieczona przez Głównego Księgowego.

W SIWZ wskazano, że postępowanie prowadzone jest w ramach projektu współfinansowanego z funduszy europejskich „Zapewnienie wysokiej jakości usług medycznych poprzez wdrożenie e-usług Szpitalu Solec Sp. z o.o.”

Zgodnie z pkt 5.3 SIWZ: „5.3 Zamawiający zastrzega możliwość udzielenia dotychczasowemu wykonawcy dostaw zamówienia na dodatkowe dostawy zgodnie z art. 67 ust. 1 pkt 7 ustawy. Warunki, na jakich zostaną udzielone wyżej wymienione zamówienia: 5.3.1 zamówienie będzie mogło być udzielone w przypadku gdy Zamawiający będzie dysponował środkami finansowymi na jego realizację; 5.3.2 umowa zostanie zawarta po przeprowadzeniu negocjacji z Wykonawcą; 5.3.3 termin wykonania zamówienia będzie proporcjonalny do zakresu zamówienia; 5.3.4 wzór umowy zostanie przekazany Wykonawcy wraz z zaproszeniem do negocjacji; 5.3.5 kary umowne będą przewidziane w takich samych wypadkach i w wysokości nie wyższej jak w umowie zawartej w postępowaniu na zamówienie podstawowe; 5.3.6 obowiązki Wykonawcy i Zamawiającego będą uregulowane na zasadach analogicznych do umowy zawartej w wyniku rozstrzygnięcia zamówienia podstawowego; 5.4 Zamawiający przewiduje możliwość udzielenia zamówień, o których mowa w art. 67 ust. 1 pkt 7 ustawy w wysokości do 50 % wartości zamówienia podstawowego.

W powiadomieniu o unieważnieniu postępowania z dnia 14 lutego 2018 r. Zamawiający poinformował, że postępowanie zostało unieważnione, ponieważ cena najkorzystniejszej oferty przewyższa kwotę, którą Zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, a która wynosi: 1 254 600,00 zł brutto. Podał podstawę prawną - art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp. Zamawiający wskazał również cenę ofertową brutto Odwołującego - 1 832 700,00 zł brutto.

Cena oferty Odwołującego przewyższała kwotę przeznaczoną na sfinansowanie zamówienia o 578 100 zł brutto.

Izba zważyła, co następuje:

Izba dokonawszy oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz stanowiska Stron postępowania odwoławczego przedstawione na rozprawie stwierdziła, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z dyspozycją art. 93 ust. 1 pkt 4 zamawiający unieważnia postępowanie o udzielenie zamówienia, jeżeli cena najkorzystniejszej oferty lub oferta z najniższą ceną przewyższa kwotę, którą zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, chyba że zamawiający może zwiększyć tę kwotę do ceny najkorzystniejszej oferty. Aby zamawiający mógł unieważnić postępowanie muszą wystąpić dwie przesłanki: cena najkorzystniejszej oferty lub oferta z najniższą ceną przewyższa kwotę, którą zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia oraz istnienie okoliczności uniemożliwiającej zamawiającemu zwiększenie kwoty do ceny najkorzystniejszej oferty. Kwota przeznaczona na sfinansowanie zamówienia to kwota, o której mowa w art. 86 ust. 3 ustawy pzp podawana przez zamawiającego bezpośrednio przed otwarciem ofert. Jest to kwota minimalna, gwarantująca przejrzystość postępowania i chroniąca interesy wykonawców. Zamawiający, składając

oświadczenie co do kwoty, jaką zamierza przeznaczyć na finansowanie zamówienia, zobowiązuje się przyjąć ofertę najkorzystniejszą, pod warunkiem, że zaoferowana cena nie przekroczy podanej przez niego wysokości środków. Jest to bardzo istotna gwarancja legalności działań zamawiającego w przedmiocie unieważnienia postępowania. Po nowelizacji z dnia 22 czerwca 2016 r. zamawiający jest również zobowiązany do niezwłocznego zamieszczania na stronie internetowej, w oparciu ustawy pzp, informacji z otwarcia ofert gdzie również podaje się kwotę, jaką zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia. Natomiast cena oferty, o której mowa w ustawie pzp, to wynagrodzenie wykonawcy wynikające ze złożonej oferty i odnoszące się do całego zakresu świadczenia opisanego przez zamawiającego w SIWZ, do wykonania którego zobowiązuje się wykonawca, składając ofertę. (tak też w: Skubiszak-2017 r.).

Odnosząc się do argumentów Odwołującego, iż Zamawiający unieważnił postępowanie, pomimo że kwota przeznaczona na sfinansowanie zamówienia była wyższa niż cena oferty Odwołującego wskazać należy, że kwota, o której mowa w art. 86 ust. 3 ustawy pzp dotyczy wyłącznie zamówienia objętego przedmiotowym postępowaniem - zamówienia podstawowego, ponieważ to to właśnie zamówienie zostało wycenione przez Wykonawcę w ofercie zgodnie z warunkami SIWZ. Wbrew twierdzeniom Odwołującego nie jest to kwota przeznaczona na sfinansowanie zamówienia podstawowego i dodatkowego. W niniejszej sprawie Zamawiający przed otwarciem ofert wskazał kwotę, którą zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia podstawowego w wysokości: 1 254 600,00 zł brutto oraz wartość zamówień dodatkowych: 50%. Wyłącznie podanie pierwszej wartości było obowiązkowe w świetle art. 86 ust. 3 ustawy pzp i ma charakter gwarancyjny, druga informacja była jedynie informacją dodatkową. Istotnym jest, że zamówienie podstawowe jest zamówieniem właśnie udzielanym przez zamawiającego i jako takie stanowi jego zobowiązanie. Tym samym, jako że Zamawiający nie może zaciągać zobowiązań nie mając środków na ich pokrycie, musi mieć zapewnione środki na realizację zamówienia udzielanego, tj. podstawowego. Jak wskazał Zamawiający, kwota przeznaczona na sfinansowanie zamówienia wynikała z budżetu projektu - zamówienie jest bowiem współfinansowane ze środków unijnych. Deklaracja, że zamawiający zamierza w przyszłości udzielić zamówień dodatkowych, a taka została zawarta w pkt 5.3. SIWZ, jako zdarzenie przyszłe i niepewne nie może stanowić żadnego zobowiązania z jego strony, a co za tym idzie w chwili obecnej Zamawiający nie musi mieć (i nie ma) zatwierdzonych środków finansowych na realizację tychże zamówień. W myśl art. 67 ust. 1 pkt 7 zamówienia dodatkowe są udzielane w innym trybie, a zamawiający przeprowadza odrębne postępowanie, w wyniku którego zamawiający uzyska więcej dostaw niż objęte przedmiotowym zamówieniem podstawowym. Jeśli zamawiający podejmie decyzję czy takich zamówień w ogóle potrzebuje i czy stać go na ich sfinansowanie wówczas aby rozpocząć procedurę musi posiadać na ten cel zabezpieczone środki finansowe. Zaznaczyć również należy, że wskazanie wartości zamówień dodatkowych jest wymagane wyłącznie dla ustalenia wartości szacunkowej zamówienia, a w konsekwencji służy określeniu progu, od którego zależy przeprowadzenie procedury pełnej - „unijnej” bądź uproszczonej (art. 32 ust. 3 ustawy pzp). Nie odnosi się natomiast do wysokości posiadanych przez zamawiającego środków finansowych. Podanie przez Zamawiającego wartości 50% na zamówienia dodatkowe nie oznacza zatem, że Zamawiający dysponuje środkami finansowymi na ten cel, czy też że w ogóle będzie dysponował.

W dalszej kolejności podkreślenia wymaga, że nawet jeśli zamawiający byłby w posiadaniu środków finansowych na realizację zamówień dodatkowych, to nie jest on zobligowany do zwiększenia kwoty przeznaczonej na realizację zamówienia podstawowego poprzez przesunięcie środków zaplanowanych na inne cele. To Zamawiający rozporządza własnym budżetem i jest odpowiedzialny za racjonalne wydatkowanie środków. To Zamawiający jest gospodarzem postępowania, a dołożenie środków przeznaczonych na realizację zamówienia jest jego arbitralną decyzją o charakterze ekonomicznym. Zamawiający może zwiększyć kwotę przeznaczoną na sfinansowanie zamówienia i wtedy przesłanka unieważnienia nie wystąpi. Jak wynika z literalnego brzmienia art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp jest to uprawnienie zamawiającego. Zamawiający jest dysponentem środków finansowych i decydemtem odnośnie wydatkowania tych środków, przy czym decyzja odnośnie zwiększenia kwoty przeznaczonej nie musi być uzewnętrzniona w sformalizowany sposób. Zamawiający nie ma obowiązku poszukiwania źródeł finansowania ponad kwoty, które pierwotnie zabezpieczył, w celu wyboru oferty najkorzystniejszej i zapobieżeniu unieważnieniu postępowania. Uczestnicy postępowania, wykonawcy nie mogą oczekiwać, że zamawiający będzie przesuwiał środki przeznaczone na realizację innych części zamówienia, czy zaoszczędzonych w toku postępowania. Bezpodstawnym jest również oczekiwanie, że zamawiający będzie udowadniał, że jego możliwości finansowe nie pozwalają na zwiększenie środków (tak też w: wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt KIO 961/15). W tym przypadku cena oferty Wykonawcy znacząco przekraczała kwotę przeznaczoną na wykonanie zamówienia i w ocenie Zamawiającego nie było racjonalne zwiększenie tej kwoty, nawet jeśli jego możliwości finansowe pozwalałyby na takie zwiększenie. Art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp odnosi się do kwoty, którą zamawiający

zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, wskazując, że zamawiający może zwiększyć tę kwotę do potrzebnej na sfinansowanie zamówienia za cenę najkorzystniejszej oferty. Oznacza to, że zamawiający nie może zaciągnąć zobowiązania, na które go nie stać. Oczywiście jest, że zamawiający ogólnie posiada znacznie wyższy budżet niż sumy wskazane przed otwarciem ofert, lecz jest on przeznaczony na sfinansowanie wszystkich jego wydatków w danym roku i to zamawiający ustala, w jaki sposób może ten budżet rozdysponować. Zamawiający wskazał, iż w budżecie ma przewidziane jedynie 1 254 600,00 zł brutto, jako współfinansowane ze środków EFRR (jest to kwota wskazana we wniosku o uruchomienie procedury przetargowej zatwierdzona przez Głównego Księgowego) i oświadczył, że nie istniała nawet teoretyczna możliwość zwiększenia tej kwoty. Deklarację Zamawiającego w tym zakresie należy uznać za wiążącą.

W niniejszym postępowaniu cena oferty Odwołującego przewyższała kwotę przeznaczoną na sfinansowanie zamówienia o 578 100 zł brutto, dlatego też w świetle przytoczonych powyżej argumentów Izba uznała, że unieważniając postępowanie Zamawiający nie naruszył art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp.

Przechodząc do zarzutu drugiego odwołania wskazać należy, że w myśl art. 93 ust. 3 zamawiający jest zobligowany w zawiadomieniu o unieważnieniu postępowania podać uzasadnienie faktyczne i prawne.

Izba uznała, że Zamawiający zawarł w zawiadomieniu o unieważnieniu postępowania przesłanki wypełniające normę art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy pzp. Podał kwotę, którą może przeznaczyć na realizację zamówienia taką samą jak przed otwarciem ofert (co oznacza, że zwiększyć jej nie mógł, skoro postępowanie zostało unieważnione), cenę najkorzystniejszej oferty i wskazał na korelację tych cen wykazując, że cena oferty przekracza środki przeznaczone na sfinansowanie zamówienia. Nie można w ocenie Izby wymagać od Zamawiającego, żeby w uzasadnieniu decyzji o unieważnieniu postępowania przeprowadzał wywód na temat okoliczności faktycznych dotyczących wszystkich środków finansowych będących w jego posiadaniu i prezentował publiczną analizę odnośnie wydatkowania tych środków. Podkreślenia w tym miejscu wymaga za wyrokiem Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 5 stycznia 2017 r., sygn. akt: KIO 2414/16, „że zaskarżenie unieważnienia postępowania w oparciu o okoliczności opisane w art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo zamówień publicznych jest o tyle odmienne od innych możliwych podstaw odwołania, że nie odnosi się do samych technicznych czy prawnych błędów w trakcie trwania procedury przetargowej, ale bardzo realnej kwestii wygospodarowania środków finansowych. Samo odwołanie zaś, jak wskazuje treść art. 180 ust. 1 oraz art. 179 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych, dotyczy czynności podjętej lub zaniechanej niezgodnej z przepisami ustawy Prawo zamówień publicznych, czyli legalności działania zamawiającego, a nie jego celowości czy gospodarności. Tym samym w ramach zaskarżenia unieważnienia postępowania w oparciu o art. 93 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo zamówień publicznych podstawą nakazania przez Izbę unieważnienia czynności unieważnienia postępowania mogłoby być raczej ustalenie, że zamawiający celowo zaniżył i w sposób nierzetelny czy wręcz kłamliwy podał kwotę, o której mowa w art. 86 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych, aby potencjalnie móc arbitralnie unieważnić postępowanie, choć posiada na realizację danego zadania specjalnie wyznaczone środki”. W niniejszej sprawie Izba takiej okoliczności nie stwierdziła, a kwota przeznaczona przez Zamawiającego na sfinansowanie zamówienia podstawowego jest to kwota rzeczywista (nie zmanipulowana dla potrzeb postępowania), zatwierdzona we wniosku o uruchomienie procedury przetargowej przez Głównego Księgowego. Ponadto, Odwołujący miał wiedzę o przyczynach unieważnienia postępowania, również o finansowaniu zamówienia ze środków unijnych, co pozwalało mu na weryfikację decyzji Zamawiającego, dlatego też Izba nie stwierdziła naruszeń wskazanych w odwołaniu.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do jego wyniku na podstawie art. 192 ust. 9 i 10 ustawy pzp, a także w oparciu o przepisy § 3 pkt 1 i 2 lit. b oraz § 5 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. nr 41 poz. 238 oraz Dz. U. z 2017 r., poz. 47) zaliczając na poczet niniejszego postępowania odwoławczego koszt wpisu od odwołania uiszczony przez Odwołującego oraz zasądzając od Odwołującego na rzecz Zamawiającego koszty postępowania odwoławczego poniesione z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3 600,00 zł na podstawie faktury Vat złożonej przez Zamawiającego na rozprawie.

Przewodniczący: